ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ Ε. ΦΕΡΡΥ

Η ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ ΕΝΟΣ ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΟΥ... "ΓΚΑΓΚΣΤΕΡ,

Οἱ δυὸ νέοι περπατοῦσαν ἀργὰ στὴ Ρίβερ Ντράιβ. Ἐκείνη ἦταν μιὰ χαριτωμένη κοπέλλα, μὲ ροῦσα μαλλιὰ καὶ μὲ φλογερὰ ματια, ἐνα ἀπὸ ἐκεῖνα τὰ κορίτσια που πρέπει νἄχη κανεὶς δίπλα του ἀνοιξιάτικα βραδυα, ὅταν περναει ἀπὸ τ' ἀνθισμένα πάρκα, που μεθοῦν μὲ τὶς δυνατὲς ευωδιές τους, κάτω ἀπὸ τὸ ἀσημενιο φῶς τοῦ φεγγαριοῦ. Ἐκεινος ἦταν ἔνας συμπαθητικὸς νέος, λιγάκι ἀνελός, μὲ ὠχρὸ πρόσωπο, ἕνας ἀπο τους παράξενους ἐκεινους νέους, ποὺ δεν κάνουν τίποτε καὶ ποὺ καταφέρνουν πάντα νὰ βαζουν στὸ χέρι κάποιο πλουσιο θεῖο τους.

—Τὰ λεφτὰ ποὺ μᾶς χρειάζονται δὲν εἶνε πάρα πολλά, Τόμ, εἶπε σε μιὰ στιγμὴ ἡ ὄμορφη νέα. Γιατί δὲν κάνεις λόγο στὸ θεῖο σου ; Μοῦ φαίνεται πὼς σὲ βοήθησε πολλὲς φορές....

—Ναί, Ἄλις, εἶνε ἀληθεια πὼς μὲ βοήθησε πολλὲς φορές, καὶ γι' αὐτὸ ἀκριβῶς φοβᾶμαι τώρα πὼς θὰ μοῦ ἀρνηθῆ, μιὰ γιὰ πάντα, κάθε ἀτοσιήριξι... τῆς ἀπάντησε ὁ ὠχρὸς νέος. Εἶνε παράξενος, γκρινιάρης, καὶ κάθε φορὰ ποὺ θὰ πάω στὸ σπίτι του μοῦ δίνει πιὸ πολλὲς συμβουλές, παρὰ χρήματα....

—Γιὰ προσπάθησε ἀκόμα μιὰ φορά, Τόμ, τὸν παρακάλεσε ἡ Ἄλις. Ἔχω τὴν ἐλπίδα πὼς θὰ τὸν συγκινήσης, ὅταν τοῦ κάνεις λόγο γιὰ τὴν ἀγάπη μας. Πές του πὼς πῆρες τὴν ἀπόφασι νὰ δουλέψης, πὼς δὲν θὰ τὸν ἐνοχλήσης πιὰ, πὼς μ' αὐτὰ τὰ τελευταῖα λεφτὰ ποὺ θὰ σοῦ δώση θὰ κάνης τὴν «καρρίερα» σου. Ξέρεις πολὺ καλὰ πὼς μᾶς φτάνουν διακόσια δολλάρια γιὰ τὸ γάμο μας καὶ γιὰ τὸ σπίτι. Στὴν ἀρχὴ θὰ δουλεύω ἐγώ, ὥσπου νὰ βρῆς κι' ἐσὺ καμμιὰ θέσι. Ἐδῶ καὶ λίγες μέρες ἔφυγα ἀπὸ τοῦ Σμίθ, γιὰ κάποια ἄλλη δουλειά, καλύτερη....

—Τί δουλειὰ εἶνε αὐτή ; ἔκανε ὁ Τόμ, περίεργος.

—Ὤ, εὔκολη κι' εὐχάριστη, τοῦ ἀπάντησε ὁλόχαρη ἡ Ἄλις. Ὁ προϊστάμενός μου εἶνε ἕνας ἄνθρωπος μὲ χρυσὴ καρδιά. Εἶμαι στοῦ.....

Μὰ τὴν ἴδια στιγμὴ ἡ Ἄλις ἔρριξε μιὰ ματιὰ στὸ ρολόγι της καὶ φώναξε τρομαγμένη :

—Ὤ, Τόμ, εἶνε ὥρα νὰ χωρίσουμε !.... Θὰ πάω ἀργὰ στὸ γραφεῖο. Λοιπόν, ἀπόψε, ὅπως εἴπαμε. Καὶ μὴν ξεχάσης νὰ πᾶς στὸ θεῖο σου. Εἶμαι βέβαιη πὼς θὰ σὲ βοηθήση.... Ἔννοια σου !... Θὰ τὰ καταφέρης. Συλλογίσου τὴν ἀγάπη μας !.... Πές του ἀκόμη ὅτι σὲ λατρεύω !....

Κι' ἡ Ἄλις πήδησε ἀνάλαφρα στὸ λεωφορεῖο ποὺ περνοῦσε ἀπὸ ἐκεῖ πέρα. Ὁ Τὸμ ἀπόμεινε μόνος, μὲ τὴ γλυκειὰ καὶ δροσερὴ φωνὴ τῆς ὄμορφης νέας στ' αὐτιά του. Θεέ μου, πόσο τὴν ἀγαποῦσε !...

* * *

Τὴν ἴδια μέρα ὁ Τὸμ πῆγε στὸ θεῖο του, κατσούφης, μὲ σηκωμένο τὸ γιακᾶ του.

Μὰ ἡ ἀγάπη τοῦ Τὸμ καὶ τῆς Ἄλις δὲν συγκίνησε τὸν πλούσιο θεῖο. Γιὰ τελευταία φορὰ εἶπε στὸν Τόμ, καθαρὰ καὶ ξάστερα. ὅτι δὲν εἶχε νὰ τοῦ δώση οὔτε ἕνα δολλάριο κι' ὅτι ἦταν ἐλεύθερος ὄχι μόνο νὰ παντρευτῆ, μὰ καὶ νὰ κρεμαστῆ, ἂν τοῦ ἄρεσε. Ὁ Τὸμ τότε κατέφυγε στὰ μεγάλα μέσα. Πῆρε μιὰ τραγικὴ ἔκφρασι καὶ εἶπε στὸ θεῖο του πὼς ἂν δὲν παντρευόταν τὴν Ἄλις, θ' αὐτοκτονοῦσε. Ὁ θεῖος του, ποὺ εἶχε πάντα ἕνα πικρὸ χιοῦμορ, ἄπλωσε τὸ χέρι του μὲ ἀπάθεια, πῆρε κάτι ἀπὸ ἕνα τραπεζάκι καὶ τὸ ἔδωσε στὸν ἀπελπισμένο ἀνεψιό του.

—Ἄκουσε, Τόμ, τοῦ εἶπε. Δὲν θέλω νὰ πῆ ὁ κόσμος πὼς δὲν σὲ βοήθησα ἀκόμη μιὰ φορά. Πάρε λοιπὸν αὐτό, ἂν εἶνε ἀληθεια πὼς θέλεις νὰ περιφρονήσης αὐτὴ τὴ ζωὴ καὶ νὰ κάνης ἕνα ταξειδάκι στὸν ἄλλο κόσμο. Πάρτο. Μοῦ τὸδωσε ἡ συζωμένη θεία σου, τὴν πρώτη φορὰ ποὺ γνωριστήκαμε, σὲ μιὰ φιλανθρωπικὴ ἀγορά. Εἶνε ἕνα κειμήλιο γιὰ μένα. Σοῦ τὸ δίνω μαζὺ μὲ τὴν εὐχή μου. Καὶ τώρα, καλὴ ἀντάμωσι σ.ὸν ἄλλο κόσμο !....

Ὕστερα ἀπο λίγο, ὁ Τὸμ βρέθηκε στὸ δρόμο. Στὸ δεξὶ χέρι του κρατοῦσε μιὰ παλιὰ πιστόλα : αὐτὸ ἦταν τὸ τελευταῖο δῶρο τοῦ θείου του. Ἄξαφνα λοιπὸν ἔνοιωσε μιὰ ἐπανάστασι μέσα του κι' ἔγινε κατακόκκινος ἀπὸ τὴ λύσσα. Ἀπότομα τότε, μπῆκε σ' ἕναν ἔρημο δρόμο, προχώρησε πιὸ κάτω κι' ἔρριξε γύρω του μια ἐρευνητικὴ ματιά. Δὲν περνοῦσε κανεὶς διαβάτης καὶ τὰ μαγαζιὰ ἐκεῖ πέρα ἦσαν λίγα κι' ἔρημα. Ὁ Τὸμ σήκωσε τὸ γιακᾶ τοῦ σακκακιοῦ του, κατέβασε ὥς τὰ μάτια τὸ καπέλλο του, ἔσφιξε τὸ ἀλληὸ πισόλι του καὶ μπῆκε στὸ πρῶτο μαγαζὶ ποὺ βρέθηκε μπροστά του. Πίσω ἀπὸ ἕναν μπάγκο ἕνας ἀσπρομάλλης γέρος σήκωσε το κεφάλι καὶ τὸν κύτταξε στὰ μάτια. Ὁ Τὸμ τὸν σημάσεψε μὲ τὸ πιστόλι του καὶ τοῦ σφύριξε ἀπειλητικά :

—Ἐμπρός !... Τὰ λεφτά σου !...

Ὁ γέρος δὲν τὰ ἔχασε. Ἔφερε τὸ ἀριστερὸ χέρι στὸ αὐτί του καὶ ἔσουψε μ' εὐγένεια τὸ κεφάλι.

—Πιὸ δυνατά, παρακαλῶ, τοῦ εἶπε. Εἶμαι λιγάκι βαρήκοος.

Καὶ δίχως νὰ περιμένη ἀπάντησι, ἄπλωσε, πῆρε τὸ πιστόλι ἀπὸ τὸ χέρι τοῦ Τὸμ κι' ἄρχισε νὰ τὸ ἐξετάζη μὲ περιέργεια. Ὁ Τόμ, κατάπληκτος ἀπ' τὴν τροπὴ ποὺ πῆραν τὰ πράγματα, μαρμάρωσε στὴ θέσι του.

—Χμ !... ἀγαπητέ μου φίλε, τοῦ εἶπε ὕστερ' ἀπὸ λίγο ὁ ἀσπρομάλλης γέρος. Δὲν ἀξίζει καὶ πολὺ αὐτὸ τὸ παλησσίδερο. Σὲ φτάνουν εἴκοσι δολλάρια ;

Ὁ Τὸμ εἶχε μπῆ στὸ μαγαζὶ ἑνὸς παλαιοπώλη !

Ἡ λύσσα του τώρα ἦταν ἀπερίγραπτη. Ἔτερε τὰ χέρια του στὸ στόμα, τὰ ἔκανε σὰν χωνί, καὶ φώναξε κοντὰ σ' αὐτὶ τοῦ γέρου :

—Εἶμαι γκάγκστερ !... Ἀκοῦς ; Γκάγκστερ ! Δὲν πουλάω πιστόλια !....

Ὁ γέρος ὅμως δὲν τὸν ἄκουγε. Εἶχε ἀνακαλύψει κάτι στὴ λαβὴ τοῦ πιστολιοῦ κι' ἀτάραχος πῆρε τὸ φακό του, γιὰ νὰ τὸ ἐξετάση. Σὲ λίγο, ἄρχισε νὰ ξεφωνίζη ἀπὸ τὴ χαρά του καὶ νὰ τρίβη τὰ χέρια του κατενθουσιασμένος. Ἔπειτα, βγῆκε ἀπὸ τὸν μπάγκο του καὶ πῆγε κοντὰ στὸν Τόμ, μὲ ἕνα χαμόγελο, ποὺ παραξένεψε τὸν «γκάγκστερ».

—Νέε μου, τοῦ εἶπε, χτυπῶντας τον στὸν ὦμο φιλικά, εἶμαι ἕνας τίμιος ἄνθρωπος καὶ δὲν θέλω νὰ σὲ γελάσω. Λοιπόν, αὐτὸ τὸ πιστόλι τὸ εἶχε ὁ Γεώργιος Οὐάσιγκτων !... Ἦταν δικό του. Ἔχει χαράξει τ' ὄνομά του πάνω στὴν κοκκάλινη λαβή του... Ἐμπρός ! Χωρίς πολλὰ παζάρια, σοῦ δίνω διακόσια πενῆντα δολλάρια !...

Καὶ δίχως πάλι νὰ περιμένη τὴν ἀπάντησι τοῦ νέου, ἄνοιξε τὴν πόρτα τοῦ βάθους ποὺ ἦταν τὸ λογιστήριο καὶ φώναξε :

—Λεσλοινής, ἑτοιμάστε μου μιὰ ἀπόδειξι...

Ὕστερ' ἀπὸ λίγη ὥρα, ὁ Τὸμ εἶδε κατάπληκτος νὰ βγαίνη ἀπὸ τὸ λογιστήριο μιὰ ὄμορφη κοπέλλα μὲ ροῦσα μαλλιά : ἦταν ἡ Ἄλις ! Ἀπὸ δῶ καὶ λίγες μέρες ἦταν ἡ ταμίας τοῦ παλαιοπώλου Οὐίλλιαμ Μπρόντ.

—Μὰ γνωρίζεσθε λοιπόν ; τοὺς ρώτησε σασπισμένος ὁ γέρος, βλέποντάς τους νὰ σφίγγουν τὰ χέρια μὲ μιὰ παράξενη ἐγκαρδιότητα.

—Εἶνε ὁ ἀρραβωνιαστικός μου ! τοῦ φώνεξε δυνατὰ ἡ ὄμορφη Ἄλις. Εἶνε ὁ νέος, γιὰ τὸν ὁποῖο σᾶς μίλησα...

—Ἄ ! εἶνε κεῖνος ποὺ δὲν μπορεῖ νὰ σᾶς παντρευτῆ ἐπειδὴ δὲν ἔχει δουλειά ; Ἔ, ναί ! Ἔχω μιὰ ἰδέα : εἶμαι ὁλομόναχος στὸν κόσμο....

Καὶ γυρίζοντας πρὸς τὸν Τόμ, τοῦ πρόσθεσε :

—Θέλετε νὰ γίνετε συνεταῖρος μου ; Ἡ δεσποινὶς Ἄλις μοῦ εἶνε ἀπαραίτητη. Μὰ δὲν σώνει μόνο αὐτό. Θέλω κι' ἕνα βοηθό... Ἐμπρός. Θὰ καταθέσετε ὡς κεφάλαιο τὰ διακόσια πενῆντα δολλάρια ποὺ θὰ πάρετε ἀπὸ τὸ πιστόλι τοῦ Γεωργίου Οὐάσιγκτων. Λοιπόν; δέχεσθε ;

Ἡ Ἄλις, μὲ δάκρυα στὰ μάτια, ἅρπαξε καὶ τὰ δυὸ χέρια τοῦ προϊσταμένου της καὶ τὰ φίλησε. Ὁ Τὸμ δὲν ἤξερε τί νὰ πῆ. Τὰ εἶχε χάσει.

—Ἐμπρός ! εἶπε σὲ λίγο ὁ παλαιοπώλης, ποὺ ἦταν ἕνας δραστήριος ἔμπορος. Θ' ἀρχίσετε ἀπὸ τώρα τὴ δουλειά σας. Θὰ πᾶ ε αὐτὸ τὸ πιστόλι σ' αὐτὴ τὴ διεύθυνσι. Καὶ πέστε στὸν κύριο ὅτι τοῦ βρῆκα τὸ πιστόλι τοῦ Οὐάσιγκτων κι' ὅτι ἡ τελευταία τιμή του εἶνε 500 δολλάρια.

Ὁ Τὸμ ἔρριξε μιὰ ματιὰ στὴ διεύθυνσι κι' ἄρχισε νὰ γελάη.

—Αὐτὸς ὁ κύριος, εἶπε, γιὰ νὰ πάση πίσω τὸ πιστόλι τοῦ Γεωργίου Οὐάσιγκτων μπορεῖ νὰ μᾶς δώσει καὶ χίλια δολλάρια !...

—Μὰ πῶς ; ἀπόρησε ὁ μίστερ Μπρόντ. Τὸν ξέρετε λοιπόν ;

—Ἔ, βέβαια ! εἶνε ὁ θεῖος μου ! τοῦ φώναξε ὁ Τόμ. Εἶχε τὸ πιστόλι τοῦ Οὐάσιγκτων στὸ σπίτι του καὶ τὸ ζητοῦσε στὰ παλητζίδικα !...

Ἀγκάλιασε ὕστερα μὲ τρυφερότητα τὴν ὄμορφη Ἄλις μὲ τὰ ροῦσα μαλλιὰ καὶ βγῆκε χαρούμενος ἀπὸ τὸ παλητζίδικο...

Ε. ΦΕΡΡΥ

Ὁ Τὸμ πῆγε στὸ θεῖο του κατσούφης, μὲ σηκωμένο τὸ γιακᾶ...

μινγκ καὶ ἄλλοι.

Ὁ Λούϊς Στον ἔχει ἕνα ὑπέροχο «ράντσο» στὸ Σὰν-Φερνιάντο κι' ἀσχολεῖται μὲ τὴν ἱπποπαραγωγή. Τὸ ἱπποφορβεῖο του εἶνε ἕνα ἀπὸ τὰ καλύτερα τῆς Καλλιφορνίας καὶ τ' ἄλογά του πουλιοῦνται πολὺ ἀκριβά, γιατὶ εἶνε ἄλογα κούρσας.

Κοντά του βρίσκεται ἐπίσης καὶ τὸ «ράντσο» τῆς Λουΐζ Φαιζέντα, τῆς «βεντέττας» ποὺ ἀγαπάει τόσο πολὺ τὴ ζωὴ τοῦ ὑπαίθρου, ὥστε ὅλοι τὴ λένε «τρελλὸ κάου-μπόϊ»!

Τὸ «ράντσο» τοῦ Λέων Καρίλλο εἶνε στὴ Σάντα Μόνικα. Ὅσο γιὰ τὴν ἀγρέπαυλι τῆς Φλώρανς Ράϋρσον, αὐτὴ βρίσκεται στὴν Κανόγκα, κι' εἶνε ἡ πιὸ ὄμορφη κι' ἡ πιὸ γραφικὴ ἀπ' ὅλες τὶς ἀγρεπαύλεις τῆς πεδιάδας αὐτῆς.

Αὐτὸς ὁ καινούργιος ἑξωφρενισμὸς τῶν ἀστέρων δὲν θ' ἀργήση φυσικὰ νὰ περάση. Ὡστόσο εἶνε ὁ μόνος ποὺ θὰ τοὺς ὠφελήση, γιατὶ θὰ τοὺς κάνη νὰ βροῦν πάλι τὸ κέφι τους καὶ νὰ δυναμώσουν τὴν ὑγεία τους, τὴν ὁποία ἔχουν καταστρέψει μὲ τὶς καταχρήσεις. Ἔχουν δίκηο λοιπὸν οἱ φίλοι τους νὰ εἶνε ἐνθουσιασμένοι μ' αὐτὴ τὴ νέα μόδα τῶν «ἀστέρων» τῆς Φιλιουπόλεως.

JEANNE ROUDOT